

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/81/2017
Identifikačné číslo spisu: 3017200003
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3017200003.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci žalobkyne: Q. L., bytom G. Č.. XXX, proti žalovanému/sťažovateľovi: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Bratislava, Špitálska 8, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 14Sa/1/2017-52 zo dňa 30. mája 2017, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd rozsudkom z 30.05.2017, č. k. 14Sa/1/2017-52 zrušil rozhodnutie č. UPS/USI/SSVOPPKPC1/SOC/2016/13172 zo dňa 16.12.2016, ktorým žalovaný odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, odboru sociálnych vecí a rodiny č. TN1/OPPKPČ/SOC/2016/48696-0002 o nevyhovení žiadosti žalobkyne o vyhotovenie parkovacieho preukazu zo dňa 25.08.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti, a preto ho podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil a vec vrátil žalovanému na nové konanie. Považoval za preukázané, že žalobkyňa, ktorá je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, trpí tiež závratmi a má neistú chôdzu pri nedokrvenom mozgu. Správnemu orgánu vytkol, že nie je zrejmé ako konkrétne tieto ťažkosti žalovaný vyhodnotil a aký dopad podľa neho majú na schopnosť a možnosť žalobkyne na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy a späť, nastupovať a vystupovať z tohto vozidla, udržať sa v ňom počas jazdy alebo zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej

hromadnej dopravy. Zdôraznil tiež, že základným cieľom konania o kompenzáciu, vrátane konania o parkovacom preukaze je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti, vrátane nepriameho zabezpečenia nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb tejto osoby, za jej aktívnej účasti, pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti a minimalizácia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré nie je postihnutá osoba prekonať vlastným úsilím a prostriedkami.

3. Žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu včas kasačnú sťažnosť namietajúc, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vo svojom zrušujúcom rozsudku neinštruoval žalovaného ako má ďalej v konaní postupovať, čo je v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 SSP. Namietal tiež, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. S právnym názorom krajského súdu uvedeným v odsekoch 17 až 21 odôvodnenia rozsudku sa nestotožnil. Argumentoval, že podkladom napadnutého rozhodnutia bol lekársky posudok vypracovaný posudkovým lekárom odvolacieho orgánu zo dňa 09.12.2016, v ktorom bolo zohľadnené, že žalobkyňa má vydaný preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom. Trval na tom, že napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a obsahuje dostatok dôvodov a vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, pričom vyhotovenie parkovacieho preukazu nie je nárokovateľné.

4. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že jej nemožno vyhovieť.

6. Predmetom kasačného konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobkyne o vyhotovenie parkovacieho preukazu.

7. V konaní nebolo sporným, že žalobkyňa je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 50 % pre obmedzenie funkcie kolenného kĺbu ťažkého stupňa obojstranne a tiež pre difúznou poruchu centrálného nervového systému stredného stupňa. Žalobkyňa trpí aj stratou jednej obličky s funkčným obmedzením druhej obličky ľahkého stupňa bez progresie, ľahkou perzistujúcou astmou bronchiale, degeneratívnymi zmenami stavcov chrbtice s podráždením nervového koreňa v driekovej časti chrbtice, so strednou poruchou dynamiky a statiky chrbtice, ktoré zdravotné postihnutia boli vyhodnotené posudkovou lekárkou ako ochorenia podmieňujúce 30 %-nú mieru funkčnej poruchy. Miera funkčnej poruchy 20 % podľa posudkovej lekárky zodpovedá obmedzeniu pohyblivosti oboch ramenných kĺbov ľahkého stupňa. Uvedené posúdenie zrealizovala posudková lekárka žalovaného v zmysle prílohy č. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zmysle § 12 ods. 1 a 2 zákona č. 447/2008 Z. z. tak bola žalobkyňa stanovená 50 % miera funkčnej poruchy bez navýšenia podľa § 12 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z., čo žalobkyňa ani nenamietala.

8. Ako už správne konštatoval krajský súd, medzi účastníkmi bolo sporné, či žalobkyňa z dôvodu svojho ťažkého zdravotného postihnutia, je odkázaná na kompenzáciu, konkrétne individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

9. Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti:

a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,

b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku

železničnej dopravy alebo

c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

10. Z predloženého administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že posudková lekárka ústredia dospela k záveru, že žalobkyňa na individuálnu prepravu odkázaná nie je. Uviedla, že hoci žalobkyňa má obmedzenú pohyblivosť kolien pre degeneratívne zmeny, rozsah pohyblivosti vo váhonosných kĺboch jej umožňuje nastúpiť aj vystúpiť do/z vozidla verejnej hromadnej dopravy. V oblasti mobility skonštatovala sťažujúcu pohybovú schopnosť žalobkyne samostatne sa premiestňovať a chôdzu s oporou jednej francúzskej barly so šetrením pravej dolnej končatiny.

11. Krajský súd žalovanému vytkol, že odkázanosť na individuálnu prepravu nie je možné zúžiť len na schopnosť žalobkyne za určitých okolností (za pomoci jednej barly a v prítomnosti sprievodcu) nastúpiť a vystúpiť do/z prostriedku verejnej hromadnej dopravy a zvládať v ňom inú situáciu, ale je potrebné zohľadniť všetky zdravotné ťažkosti dotknutej osoby a následky, ktoré pre túto osobu vyplývajú z jej postihnutí aj s poukazom na zákonnú podmienku, že preprava sa bude realizovať na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní prirodzenej dôstojnosti žalobkyne. Žalovaný s názorom krajského súdu nesúhlasil a mal za to, že by tým konal nielen nad rozsah ale aj v rozpore s ustanovením § 11 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a d/ zákona č. 447/2008 Z. z. z dôvodu, že ide o posudkovú činnosť (nie o právne posúdenie) vykonávanú pre účely tohto zákona posudkovým lekárom.

12. Kasačný súd záver krajského súdu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov považoval za vecne správny a kasačnú sťažnosť žalovaného preto zamietol v súlade s § 461 SSP.

13. Na zdôraznenie správnosti záveru krajského súdu, odvolací súd navyše doplnil, že nie je postačujúce, aby správny orgán bez ďalšieho (formálne) či nekriticky prevzal nedostatočne zdôvodnený záver, ku ktorému posudkový lekár pri svojom hodnotení dospel, ale je potrebné, aby správny orgán náležite dbal na dostatočné, jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a úplné zdôvodnenie, ako aj uvedenie konkrétnych odborných argumentov, na ktorých sa posudok zakladá. Je vecou správneho orgánu vyžadovať, aby lekárske posudky, ktoré sú podkladom pre jeho ďalšie rozhodovanie boli po obsahovej stránke náležite vyčerpávajúce a predstavovali relevantný podklad pre vyvodenie právnych záverov samotného správneho orgánu. Aj odvolací súd mal za to, že záver posudkovej lekárky ústredia, že žalobkyňa nie je odkázaná na kompenzáciu v oblasti mobility, nie je odôvodnený dostatočne a presvedčivo, keď nevychádza z komplexného vyhodnotenia všetkých zdravotných postihnutí, ktorými žalobkyňa trpí v ich vzájomných súvislostiach a z hľadiska ich dosahu a vplyvu vo vzťahu k objektívne zostávajúcej schopnosti/neschopnosti žalobkyne realizovať prepravu vozidlami hromadnej dopravy pri zachovaní jej prirodzenej dôstojnosti. Z predloženej spisovej dokumentácie vyplýva, že už v lekárskom náleze z 06.04.2005 praktický lekár žalobkyne uvádzal okrem iných zdravotných postihnutí aj „coxartrosis bilat. II“. Rovnako v lekárskom náleze na účely konania vo veciach kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu všeobecný lekár znovu konštatoval coxartrosis bilaterálne, vertigo, sťažujúcu chôdzu. Hoci posudkový lekár ústredia v lekárskom posudku z 09.12.2016 konštatoval u žalobkyne aj coxatrózu bilaterálne, nie je zrejmé, na akom základe dospel k záveru o rozsahu pohyblivosti váhonosných kĺbov, najmä bedrových kĺbov a pri postihnutí kolenných kĺbov ťažkého stupňa a závratoch.

14. Zhodnú vadu vykazuje preto aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, vychádzajúce z nedostatočného zistenia skutočného stavu.

15. Na základe vyššie uvedeného kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, keď

napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť. Krajský súd uviedol ako dôvod zrušenia ustanovenie § 191 ods. 1 písm. d/ SSP; z odôvodnenia jeho rozsudku vyplýva, že rozhodnutie žalovaného považoval za nepreskúmateľné práve z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu.

16. Pokiaľ žalovaný namietal, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil zrealizovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že ho vo svojom zrušujúcom rozsudku neinštruoval ako má ďalej v konaní pokračovať, kasačný súd túto námietku nevyhodnotil ako majúcu vplyv na zákonnosť rozhodnutia krajského súdu. Z odseku číslo 20 odôvodnenia krajského súdu je dostatočne zrejmé, z akých dôvodov krajský súd konštatoval nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného (absencia vyhodnotenia dopadu konkrétnych zdravotných ťažkostí žalobkyne na jej schopnosť a možnosť na rovnakom základe s ostatnými a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy a späť, nastupovať a vystupovať z tohto vozidla, udržať sa v ňom počas jazdy alebo zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy a potreba pri právnom posúdení veci zohľadniť všetky zdravotné ťažkosti dotknutej osoby a následky vyplývajúce zo zdravotného postihnutia). Z uvedeného tak logicky vyplýva, že správna úvaha správneho orgánu tak ako ju uviedol v napadnutom rozhodnutí je nedostatočná, pretože v kontexte žalobných námietok žalobkyne v procese súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného neobstála (z dôvodov už uvedených vyššie), z čoho prirodzene vyplýva, že úlohou žalovaného je, aby v ďalšom konaní na základe svojho uváženia a viazaný rozhodnutím správneho súdu rozhodol opätovne, pričom zvolí taký konkrétny postup, aby vytknuté pochybenia odstránil.

17. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech žalobkyne v kasačnom konaní priznal jej úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní.

18. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný riadny opravný prostriedok.